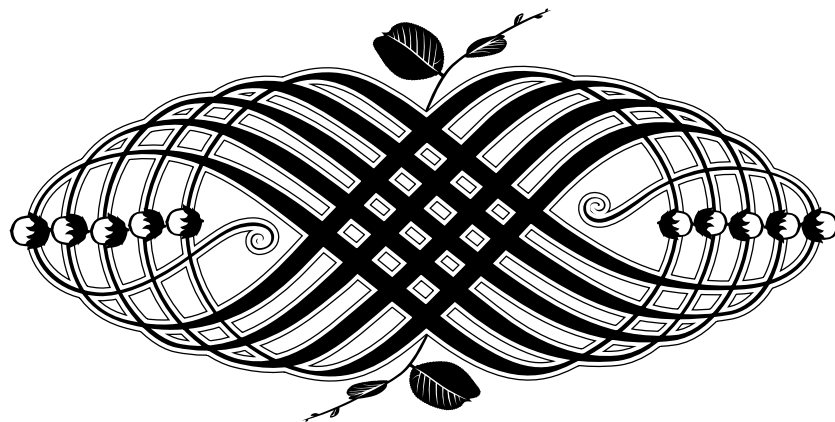

Libussa,
Herzogin von Böhmen
Libuše, vévodkyně česká

Johann Ludwig Choulant (1823)

[3]

Libussa, Herzogin von Böhmen

Zauberoper in drei Aufzügen

Nach
einer Böhmisches Volkssage
bearbeitet.

Leipzig,
bei Leopold Voß
1823

[5]

Libussa, Herzogin von Böhmen

Personen

Libussa, Tochter des Böhmenherzogs Krokus
Wladomir }
Mizisla } junge böhmische Magnaten
Premislas }
Sprecher
Mädchen, von Libussa's Gefolge
Fürsten. Priester. Krieger. Volk.
Chöre

Die Handlung ist in und bei Vizegrad, der alten
Hauptstadt in Böhmen (der jetzige Višegrad bei Prag).
Die Zeit fällt in das Jahr 722 nach Christus.

Libuše, vévodkyně česká

Kouzelná opera ve třech dějstvích,

zpracovaná
podle
české lidové pověsti.

Lipsko,
u Leopolda Voße
1823

Libuše, vévodkyně česká

Osoby

Libuše, dcera českého vévody Kroka
Wladomír }
Mizislav } mladí čeští velmoži
Přemysl }
Mluvčí českého lidu
Dívky z Libušina průvodu
Knížata. Kněží. Bojovníci. Lid.
Sbory

Děj se odehrává na Vyšehradě, starém hlavním městě Čech
(nynější Vyšehrad u Prahy), a v jeho okolí v roce 722 po Kristu.

ERSTER AUFZUG

ERSTER AUFTRITT

Eine düstere Waldgegend.

*Mädchen vom Gefolge Libussa's,
in Jagdkleidung, mit Pfeil und Bogen.*

CHOR DER MÄDCHEN

Flatternde Pfeile,
Spaltet die Luft,
Stürztet die steile
Gems in die Kluft!
Frei, wie das Wild auf den sonnigen Höhen,
Kann in der Jagd sich das Leben ergehen.

Spornet der Rosse
Lenkige Schaar;
Schnelle Geschosse,
Stürztet den Aar!
Mord ist die Losung im eisernen Streite,
Lustig der Jagden erfreuliche Beute.

Hörner, durchschallet
Muthig die Luft;
Lieder, enthallet
Dreifach der Kluft.
Wo sich die Kraft und die Freude vermählen,
Darf auch der Zauber des Liedes nicht fehlen.

*(einzelne, immer häufiger wiederholende Hörnerrufe; Stille,
aufmerkendes Staunen)*

MÄDCHEN

Der Jagdruf tönt!
Zur Herrin auf!
Und näher kommt's,
Und schneller schallt's! --
Zur Herrin auf!

PRVNÍ DĚJSTVÍ

PRVNÍ VÝSTUP

Temná lesní krajina.

Dívky z Libušiny družiny v loveckém úboru s luky a šípy.

SBOR DÍVEK

Okřídlené šipky,
rozčísněte vzduch,
srazte bystré
kamzíky do hlubiny!
Volnost, již cítí divá zvěř na slunných návrších,
můžeme zažívat při lovu.

Pobídněte ořů
poddajný houf;
hbité střely,
zasáhněte orla!
Vražda je heslem při ozbrojeném střetu,
však radost z lovu je kořist, jež potěší.

Lesní rohy, mocně
rozezvučte vzduch;
písně, potřikrát
rozhlaholte propast.
Tam, kde se síla snoubí s radostí,
nesmí scházet ani kouzlo písně.

(izolované, stále častější troubení rohu; ticho, zjevný údiv)

DÍVKY

To zní volání k lovu!
Vzhůru k velitelce!
A blíží se to
a častěji se ozývá!
Vzhůru k velitelce!

(andere Mädchen von Libussa's Begleitung kommen einzeln aus dem Walde)

Ersahst ihr Libussa?

DIE ERSTEN

Das fragen wir Euch.

DIE ZWEITEN

Sie ist uns entschwunden.

DIE ERSTEN

Auch wir sind verirrt.

10

DIE ZWEITEN

Und hört ihr die Rufe?

Sie suchen Libussa.

DIE ERSTEN

Auf, folget den Rufen!

Wir suchen Libussa!

(sie eilen nach verschiedenen Seiten ab, und nur einige bleiben zurück, die hier die fernen Hörnerrufe wiederholen)

EIN MÄDCHEN

O sicher hat Therba,
Die feindliche Schwester,
Mit tückischem Zauber
Die Geister des Waldes,
Die wilden, entfesselt.
Stets sinnt sie Verderben,
Und meidet Libussa,
Und sendet der Armen
Irrführende Schemen. –

11

ZWEITER AUFTRITT

Libussa erscheint fliehend. Nacht und Donner. Vor ihr steigt ein Bewaffneter aus der Erde; Premislas erscheint, und durchbohrt den Gewaffneten mit einem Pfeile; die Erscheinung versinkt unter Donner; es wird etwas heller.

(jiné dívky z Libušina doprovodu po jedné vystupují z lesa)

Viděly jste Libuši?

PRVNÍ

Na to se ptáme vás.

DRUHÉ

Ztratila se nám.

PRVNÍ

I my jsme zabloudily.

DRUHÉ

A slyšíte volání?

To hledají Libuši.

PRVNÍ

Vzhůru, následujte volání!

Hledejme Libuši!

(spěchají na rozličné strany, jen některé se zdržují, dívky na jevišti opětuji vzdálené troubení lesních rohů)

JEDNA DÍVKA

Ó, to jistě Therba,
zlá sestra,
zákeřným kouzlem
vyvolává divoké
lesní duchy.
Stále osnuje zlo
a straní se Libuše
a sesílá na tu nešťastnici
mámivé přeludy.

DRUHÝ VÝSTUP

Objeví se prchající Libuše. Noc a bouře. Před ní ze země vyroste ozbrojenec. Vynoří se Přemysl a zasáhne ozbrojence šípem; zjevení se propadne za zvuku hromu; scéna se trochu projasní.

LIBUSSA

Dank dir, edler Fremdling, Dank!
 Therba's Zauber aufzulösen,
 Hat ein Jüngling nur die Macht,
 Frei von Liebe, wie vom Bösen;
 Und du hast es kühn vollbracht.
 Fordre dir von mir ein Pfand,
 Mächtig ist auch meine Hand.

12

(Sie streckt die Hand aus, der Hintergrund öffnet sich, und das Ganze bildet eine freundliche, vom Sonnenschein erhellte Waldaue. Die Scene füllt sich nach und nach mit den Mädchen von Libussa's Begleitung.)

PREMISLAS

Tief erfaßt mich Geistergrauen,
 Und es wagt der irre Blick
 Kaum ins Antlitz dir zu schauen.

LIBUSSA

Hebe sonder Scheu den Blick,
 Ruhig kannst du mir vertrauen,
 Denn Libussa will dein Glück.

PREMISLAS

Die ich strahlend jetzt erkannte,
 Zu dir, holde Seherin,
 Treibt es mich vom Heimathlande.

13

LIBUSSA

Künd' es denn der Seherin,
 Was dich fern im Heimathlande
 Lehrt' der gotterfüllte Sinn!

PREMISLAS

Als einst der Schlummer mich umwallt,
 Erschien in ernster Geisterfeier
 Mir eine mägdlische Gestalt,
 Vom Haupt bis auf die Sohle wallt'
 Um sie ein lichtgewobner Schleier.

LIBUŠE

Díky ti, šlechtný cizinče, dík!
 Zrušit Therbina kouzla
 dokáže jedině mladík,
 jenž je prost lásky i zloby;
 a ty jsi to směle vykonal.
 Žádej ode mě odměnu,
 moje ruka je mocná též.

(Natáhne ruku, požadí se rozevře a celek tvoří příjemný, slunečními paprsky ozářený lesní palouk. Scéna se postupně zaplňuje dívkami z Libušina doprovodu.)

PŘEMYSL

Tak hluboce mě jala hrůza z přízraků,
 že se můj pomýlený zrak
 neodvážil pohlédnout ti do tváře.

LIBUŠE

Pozvedni bez bázně svůj zrak,
 bez obav mi můžeš důvěřovat,
 neboť Libuše chce tvoje blaho.

PŘEMYSL

S radostí tě nyní poznávám,
 k tobě, spanilá vědmo,
 žene mě to z mé vlasti.

LIBUŠE

Pověz tedy věstkyni,
 o čem tě v daleké vlasti
 poučila bohem naplněná mysl!

PŘEMYSL

Když mě jednou přemohla dřímota,
 v chvíli, kdy duchové nejvážněji promlouvají,
 zjevila se mi ženská postava,
 od hlavy k patě halil
 ji závoj protkávaný světlem.

14

Um ihre goldnen Locken wand
Sich schön die königliche Binde;
Die Göttin winkt mit leiser Hand,
Von oben sei sie mir gesandt,
Daß sie solch hohes Wort mir künde:

„Ein hehr Geschick erwartet dein,
Erhaben, auf der Menschheit Höhen,
Wird deines Stammes Wohnung sein;
Des Höchsten wirst du dich erfreun,
Und in den Sonnen dich ergehen!“

So treibt das dunkle Geisterwort
Seit der Erscheinung ernster Stunde
Mich von der stillen Heimath fort,
Rastlos durchwand' ich Ort und Ort,
Stets hoffend auf der Deutung Kunde.

LIBUSSA

15

Jüngling, unsre Götter lieben
Dich und dein beglücktes Haus,
Und der Traum wird sich erfüllen
Spät einst, nach der Götter Willen.
Zu des Vaters trauter Hütte
Kehre freudig jetzt zurück,
Denn aus ihrer stillen Mitte
Fordert einst dich dein Geschick. –
Nimm den Stab
Von mir an zum ersten Pfand;
Wenn er einst in deiner Hand
Grünt und blühet,
Dann erkenn' der Götter Hand,
Dann entschwindet
Dir das Band,
Das den Sinn dir sterblich bindet,
Dann entglüheth
Dir vom Seherlicht der Blick,
Dann erfüllt sich dein Geschick!

16

(zum Chor gewendet)

Nicht länger laßt uns jetzo weilen,
Zur Heimath winkt der Abendstern!

Kolem jejích zlatých vlasů
vinula se nádherná královská čelenka;
ta bohyně mi kynula jemnou rukou,
jistě mi byla seslána shůry,
aby mi zvěstovala tato velebná slova:

„Je ti souzena slavná budoucnost,
vznešenost, až na nejvyšším stupni lidstva
nalezne tvůj rod svůj byt;
budeš se těšit z nejvyšších poct
a procházet se ve slunečním jasu.“

Tak žene mě temná věštba duchů
od onoho zjevení v té vážné chvíli
 pryč z mé poklidné vlasti,
bez oddychu putuji od místa k místu
a stále doufám, že poznám její smysl.

LIBUŠE

Mládenče, naši bohové milují
tebe a tvůj požehnaný dům,
tvůj sen se vyplní
někdy později, podle vůle bohů.
Spokojeně se nyní vrať
do útulného otcovského domu,
neboť z jeho klidného středu
povolá tě časem tvůj osud.
Vezmi tuto hůl
ode mě jako závaznou zástavu;
jestli jednou v tvojí ruce
zazelená se a rozkveté,
pak rozpoznáš záměr bohů,
pak pominou
všechna pouta,
jež vážou mysl smrtelníka,
pak osvíí
tvé oko věštecký duch,
pak se naplní tvá sudba.

(obrácena ke sboru)

Neprodlévejme nyní déle,
k domovu nám kyne Večernice!

CHOR DER MÄDCHEN

Nicht länger dürfen wir verweilen,
Schon winkt der goldne Abendstern,
Die Herrin heißt zurück uns eilen,
Noch ist des Schlosses Zinne fern.

PREMISLAS (*zu Libussa*)

O möchtest du ewig hier verweilen,
O wärest du nimmer mehr mir fern!
Geflügelt mag die Nacht enteilen,
Du winkst mir selbst als Morgenstern.

LIBUSSA (*abgewendet*)

Was hält mich, läßt mich hier verweilen,
Was winkt umsonst der Abendstern?
O schnell von dannen muß ich eilen,
Und doch verweilt' ich, ach! so gern! –

(Libussa geht mit ihrem Gefolge ab; Premislas sieht ihr schweigend und mit Sehnsucht nach.)

17

DRITTER AUFTRITT

PREMISLAS (*allein*)

Sie flieht, läßt mich allein
In nieerlebter grausvoller Oede – –
Flügel mir wünscht' ich,
Sie zu umschweben,
Nach wollt' ich eilen,
Jegliches Lüftchen
Mit ihr zu theilen,
Für sie zu leben – –
Unsinniger!
Welch schrecklicher Wahn
Reißt dich auf schwindelnde Höhen hinan!
Sie, die Herrliche, Göttererkerne –
Eilendes Fluges
Fliehe von ihr der Erdegeborne. – –
Fliehen muß ich diese Schatten,
Meine Liebe zieht mit mir,
Sehnsucht läßt den Schritt ermatten,

18

SBOR DÍVEK

Nesmíme déle prodlévat,
již kyne nám zlatá Večernice,
velitelka nám káže spěchat zpět,
ještě je daleko cimbuří našeho hradu.

PŘEMYSL (*k Libuši*)

Ó, kéž bys zde zůstala navždy,
ó, kéž by ses ode mě nikdy nevzdálila!
Ať okřídlena odkvačí noc,
ty sama mi kyneš jako Jitřenka.

LIBUŠE (*odvrácena*)

Co mě drží, nechává mě zde dlít,
proč marně mi kyne Večernice?
Ó, kvapem odtud musím spěchat,
a přece bych zůstala, ach, tak ráda!

(Libuše se svým průvodem odchází; Přemysl se za ní mlčky a toužebně dívá.)

TŘETÍ VÝSTUP

PŘEMYSL (*sám*)

Prchá, nechává mě samotného
v příšerné pustině, již jsem dosud nezažil.
Přál bych si mít křídla,
poletovat kolem ní,
spěchat bych chtěl za ní,
každý vánek
s ní sdílet
a žít jen pro ni –
Pošetilče!
Jaké strašlivé šílenství
tebou smýká vzhůru k šálivým výšinám!
Ona, vznešená, vyvolená bohy –
prchni od ní v kvapném letu,
ty, prostý pozemšťane.
Musím uniknout těmto stínům,
avšak moje láska půjde se mnou,
touha zemdlí můj krok

Und der Sinn bleibt ewig hier –
Auch ein tröstend Geisterwehen
Glaub' ich ahnend zu verstehen –
Ewig scheid' ich nicht von hier!
(ab)

a mysl zůstane navždy zde.
Myslím, že snad rozumím
i vánku, jímž mě duchové konejší.
Nikdy se odtud neodloučím!
(odejde)

19

VIERTER AUFTRITT

Eine Säulenhalle in Libussa's Pallaste.

Wladomir und Mizisla kommen im Gespräch mit einander zu einer Seite heraus.

WLADOMIR

Mizisla! wie, du liebst?
O laß mich's nochmals hören!
Kaum trau' ich deinem eignen Munde.

MIZISLA

Freund, zweifle nicht, auch meine Stunde
Schlug, und den engen Busen drückt
Die große, schmerzlich süße Lust;
Ohnmächtig sie allein zu fassen,
Verhauch' ich sie an deiner Brust.

WLADOMIR

O, inn'ger kann ich jetzt dich an mich drücken,
Du fühlst es mit, das seligste Entzücken,
Auch ich – vergieb mir, Freund – so lang'
Hab' ich's in stiller Brust verschlossen,
Ich liebe –

MIZISLA

Glücklicher! so fühlst
Im eignen Busen du mein Glück?

WLADOMIR

In meinem Herzen strahlt das deine wieder.

ČTVRTÝ VÝSTUP

Sloupová síň v Libušině paláci.

Z jedné strany přicházejí ve vzájemné rozmluvě Vladomír a Mizislav.

VLADOMÍR

Mizislave! Jakže? Ty miluješ?
Ó, řekni mi to ještě jednou!
Sotva věřím tvým vlastním ústům.

MIZISLAV

Příteli, nepochybuj, také moje hodina
udeřila a má stísněná prsa svírá
veliká, bolestně sladká touha;
neschopen pojmout ji sám,
vydechuji ji na tvou hrud'

VLADOMÍR

Ó, nyní tě k sobě můžu přitisknout vroucněji,
cítíš to co já, tu nejblaženější rozkoš,
také já – odpusť mi, příteli – tak dlouho
jsem to skrýval v mlčenlivé hrudi,
miluji.

MIZISLAV

Šťastlivče! Pak
cítíš ve vlastních prsou moje štěstí?

VLADOMÍR

V mém srdci žhne i to tvé.

MIZISLA

In deinen Augen les' ich meine Wonne.

WLADOMIR

Dem Leben steigt ein Himmel neu hernieder.

21 MIZISLA

Den dunkeln Pfad erhellt die Morgensonne.

BEIDE

Wenn Freundschaft uns das Leben schön umwand,
Läßt Liebe fern nun schön're Sonnen tagen,
Und enger schließt sich, Bruder, nun das Band,
Wenn beide Herzen für Geliebte schlagen.

(Pause)

MIZISLA

Und die, du wähltest, darf der Freund sie kennen?

WLADOMIR

Wird mir Mizisla seine Liebe nennen?

MIZISLA

O nennen, Wladomir! die Lippe beb't,
Tief aus der Brust den Namen zu entfesseln.

22

WLADOMIR

Dein Schweigen ehr' ich, denn auch ich
Kann jetzt noch nicht dir meine Liebe nennen.
Wird einst die Zeit sich meinem Glück verbinden,
Will Böheim selbst ich meine Liebe künden;
Wir werden einst wohl dieses Tags gedenken.
Auf Wiedersehn!

MIZISLA

Bewahre mein Geheimniß!

(Wladomir ab)

Ich bin allein – jetzt darf das Schweigen brechen,
Befreites Herz, in langen Freudenbächen
Magst in die Lüfte du die Wonne gießen,

MIZISLAV

Ve tvých očích čtu svoji slast.

VLADOMÍR

Nad životem se opět rozklene nebe.

MIZISLAV

Temnou stezku ozáří ranní slunce.

OBA

Když přátelství nám život krásně ověňčilo,
ať lásce dále září slunce ještě krásnější
a pevněji nás váže, bratře, toto pouto,
když obě srdce bijí pro milované.

(pauza)

MIZISLAV

A smí vědět přítel, kterou sis vyvolil?

VLADOMÍR

Pojmenuje mi Mizislav svou lásku?

MIZISLAV

Ó, pojmenovat, Vladomíre! Rty si netroufají
vysvobodit to jméno z hloubi hrudi.

VLADOMÍR

Tvé mlčení ctím, neboť ani já
ti nyní ještě nemohu svou lásku pojmenovat.
Stane-li se jednou čas spojencem mého štěstí,
pak já sám ohlásím celým Čechám jméno své milé;
na tento den se jistě bude vzpomínat.
Na shledanou!

MIZISLAV

Uchovej moje tajemství!

(Vladomír odejde)

Jsem sám – nyní mohu prolomit své mlčení,
osvobozené srdce, nekonečnými přívaly štěstí
můžeš zalévat vánek svou slastí,

23

Die deine Pforten schwellend überfließen.
 Verschloss'ner Mund, du darfst es zitternd wagen,
 Den theuren Namen auszusprechen,
 Den stummen Steinen darfst du's sagen –
 Doch nein, ihr seid nicht stumm, in euren Hallen
 Thront ja sie selbst – o hört mich an,
 Beschämt den Schöpfer, werdet Leben,
 Und lasset Seel' und Wort' euch geben,
 Und in der Nacht verschwiegnem Duster
 Da wendet euch in magischem Geflüster
 Der holden Herrin zu:
 „Hör' uns, Libussa! hör' Mizisla's Klagen,
 Er liebt dich“ – – – Wollt ihr das ihr sagen? –

(ab)

24

FÜNFTER AUFTRITT

Morgen. Ein Prunksaal in Libussa's Pallaste. Im
 Hintergrunde der herzogliche Thron, mit frischen
 Blumenkränzen geschmückt.

*Libussa, im herzoglichen Schmucke, das Diadem auf dem Haupte,
 gedankenvoll nach dem Vordergrunde kommend.*

So ist sie mein, der Czechen alte Krone,
 Und mein das Volk, dem Krokus einst gebot,
 Mich ruft es jubelnd zu des Vaters Throne,
 Bringt Huldigung im frühen Morgenroth. –
 O, wie der Tag ersteht in seiner Schöne,
 Erschließt sich mir ein neuer Lebenskreis –
 Es winkt die Macht in Glanz und Festgetöne,
 Die Liebe reicht ein duftend Myrthenreis. –

jež se vzdouvá a přetéká přes tvá stavidla.
 Uzamčená ústa, smíte se odvážit
 vyslovit rozechvělým hlasem to drahé jméno,
 smíte je povědět němým kamenům.
 Však ne, vy nejste němé, ve vašich síních
 panuje ona sama – ó, slyšte mě,
 překonejte stvořitele, ožijte,
 přijměte duši a slovo
 a v mlčenlivé temnotě noci
 se obraťte k spanilé velitelce
 a šeptejte kouzelným hlasem:
 „Slyš nás, Libuše! Slyš Mizislavovy vzdechy,
 on tě miluje.“ Řeknete jí to?

(odejde)

PÁTÝ VÝSTUP

Ráno. Slavnostní síň v Libušině paláci. V pozadí vévodský
 trůn ozdobený čerstvými věnci květin.

*Do popředí zamýšleně přichází Libuše ve vévodském šatě,
 s diadémem na hlavě.*

Tak je tedy má, stará koruna Čechů,
 a můj je lid, jemuž kdysi dával zákony Krok,
 mne slavnostně povolali na otcův trůn
 a za brzkého rozbřesku složili hold.
 Ó, tak jako se tento den rodí do krásy,
 otevírá se i pro mě nový život.
 Kyne mi moc se svým leskem a rykem slavností,
 láska podává voňavou snítku myrty.

SECHSTER AUFTRITT

Wladomir tritt ein. Libussa empfängt ihn sitzend im Vordergrunde.

WLADOMIR

Vergönne, Herzogin, daß ich allein
Für mich dir bringe, was dein ganzes Volk
Vor Kurzem dir, der Allgeliebten, brachte,
Des treuen Herzens wahre Huldigung.

LIBUSSA

Ich nehme dankbar sie von euch:
Der Tochter bleibt, was ihr dem Vater war't.

WLADOMIR

O ewig, Fürstin! nie will ich mich trennen,
Und keine andre Herrin je erkennen. –

(Pause)

26

Wirst, Theure, du mir jetzt ein Wort verzeihen,
Das ich nur zitternd herzustammeln wage –
Ich durfte früh mich schöner Hoffnung freun,
Dein Vater zeigte fern mir goldne Tage,
Und deiner Liebe schwur ich mich zu weihn;
Doch unerhört blieb meine kühnste Klage,
Und fest blieb sie mir in der Brust verschlossen,
Dem Freunde selbst, dem treuen, nicht vertraut,
Das Herz hat still die Hoffnung nur genossen,
In eignen Tiefen Tempel dir erbaut;
Viel bange Monden sind dahin geflossen,
Und jetzt erst wird das stille Sehnen laut –

(knieend)

Ich liebe dich – –

LIBUSSA

Steht auf, nicht jetzt ist Zeit

Für mich, der Liebe Glück zu flechten,
Die Feinde wollen blutig mit uns rechten.
Die Herrscherbürde gabt ihr mir zu tragen,
Und schmelzen sollt' ich in der Liebe Klagen?

27

ŠESTÝ VÝSTUP

Vstoupí Wladomír. Libuše jej přijímá, sedíc v popředí.

VLADOMÍR

Dovol mi, vévodkyně, abych ti sám
za sebe přinesl to, co ti, všemi milované,
před chvílí přinesl všechen lid,
upřimný hold věrného srdce.

LIBUŠE

Vděčně jej od vás přijímám:
Zůstanete dceři tím, čím jste byl jejímu otci.

VLADOMÍR

Ó, navěky, kněžno! Nikdy se nemíním odloučit
a nikdy neuznám jinou panovnici.

(pauza)

Odpustíš mi, drahá, nyní jedno slovo,
jež se odvážím jen s chvěním zajíkávě vyslovit.
Dříve jsem se mohl těšit ze slibnějších nadějí,
u tvého otce jsem kdysi zažil zlaté časy
a přísahal oddanost tvé lásce;
avšak má nejsmělejší žádost zůstala nevyslyšena,
pevně jsem ji uzamknul ve své hrudi,
nesvěřil ji ani příteli, ač je věrný,
jen srdce se tiše opájelo nadějí
a tobě v své hloubi zbudovalo chrám;
uplynulo mnoho trudných měsíců,
až nyní vyřknu svou němou tužbu nahlas.

(pokleká)

Miluji tě.

LIBUŠE

Vstaňte, nyní není vhodná doba,
abych užívala štěstí lásky,
nepřátelé s námi chtějí krvavě zúčtovat.
Složili jste na mě břímě vlády,
měla bych snad roztát pod nářky lásky?